

МЯСТО НАРЕЧЕНО СВОБОДА

КЕН ФОЛЕТ

МЯСТО НАРЕЧЕНО
СВОБОДА

Артлайн Студиос
София, 2022

KEN FOLLETT
A PLACE CALLED FREEDOM
Text copyright © Ken Follett 2022

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЕН ФОЛЕТ
Място, наречено Свобода
2022 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Кен Фолет
Превод: Ива Димитрова
Редактор: Венелин Пройков
Коректор: Стоян Христов
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-265-8

В памет на Джон Смит

Когато се преместих в „Хай Глен Хаус“, трябваше да пооправя градината. Там намерих железния нашийник.

Къщата се разпаднаше, а градината беше прекалено обрасла и запусната. Една стара луда жена беше живяла тук двадесет години, но къщата не бе мазана дори с капка боя за това време. Тази жена почина и аз купих къщата от сина ѝ, който беше собственик на магазин за коли „Тойота“ в Къркбърн, най-близкия град, на около 50 мили от това място.

Всеки би могъл да се запита защо човек купува една разпадаща се къща, в радиус от 50 мили от която няма нищо. Но аз се влюбих в долината. В горичката се спотайваше срамежлив елен, а на покрива беше кацнало орлово гнездо. Щях да прекарам половината от времето си в градината с мотика в ръка, вперил поглед в синьо-зелените планини.

Копането ми отне известно време. Решил бях да засадя храсти около къщата. Сградата не беше красива, стените ѝ имаха стрехи, но бяха без прозорци, и аз реших да я скрия в зеленина. Както копаех, намерих сангъчето.

То не беше голямо, горе-долу с размерите на кашон за 12 бутилки хубаво вино. Не беше дори и хубаво – просто плоско, неукрасено дърво, затворено с ръждиви закопчалки, които счупих с острието на мотиката си.

Вътре имаше две неща.

Едното беше голяма стара книга. Бях доста развънван от това – може би беше семейната Библия с една

заинтригуваща история на първата страница – ражданията, сватбите и смъртта на хората, които са живели в къщата преди стотици години. Но се разочаровах. Когато я отворих, страниците ѝ се разпаднаха – не можеше да се прочете дори и дума.

Другата вещ беше изгнила торбичка от брезентов плат. Когато я допях с градинарските си ръкавици, и тя се разпадна. В нея имаше железен пръстен с диаметър около шест инча; беше потъмнял, но платът го беше предпазил от ръждясване.

Пръстенът изглеждаше доста груб, вероятно бе направен от селски ковач, и отначало си помислих, че е част от двуколка. Но защо ли някой го е увил толкова старателно в брезент, за да го запази? В пръстена забелязах дупка, явно беше окачван. Досетих се, че е нашийник, който някой затворник е бил принуден да носи и когато е избягал, пръстенът е бил съсечен от ковач, за да го махне.

Занесох го в къщата и се захванах да го почиствам. Работата вървеше доста бавно, затова го накиснах в препарат против ръжда за през нощта и продължих на сутринта. След като лъснах нашийника с кърпа, успях да прочета надписа.

Той беше издълбан и остарял, със завъртулки почерк, поради което ми трябваше доста време да го разчета, но най-накрая прочетох следното:

*Този мъж е собственост на
сър Джордж Джеймисън до живот.
1767 г.*

Нашийникът е тук на бюрото ми до компютъра и го ползвам като тежест за книгите. Често го вземам и го въртя в ръцете си, препрочитайки надписа. Ако железният нашийник можеше да говори, си мислех аз, каква ли история би могъл да разкаже?

I Шотландия

1

Снегът затрупа билото на „Хай Глен“ като корона и се разстла по гористите скатове като перлени крѝпки, госуц като бижу на деколтето на зелена копринена рокля. В долината едно бързо поточе се стрелкаше между залегените скали. Горчивият вятър, който връхлиташе от Северно море, носеше талази от суграшица и лед.

Вървейки сутринта към църквата, близнаците Макаш – Малачи и Естер – следваха зигзаговидната пътечка по източния гребен на хълма. Малачи, познат като Мак, носеше дълго вълнено елече и бричове от туид. Краката му бяха голи под коленете, а стъпалата му, без чорапи, замръзваха в плъстените цървули, но той беше млад и с гореща кръв и едва усещаше студа.

Това не беше най-краткият път към църквата, но Хай Глен винаги го караше да трѝпне. Високите планини, тихите тайнствени гори и водоскоците правеха пейзажа близък до неговата душа. Той беше наблюдавал как двойка орли свиваха гнезда вече три години подред и също като орлите бе крал съомгата от буйния поток на земевладелеца и се бе крил сред дърветата, тих и безмълвен, подобно на елен, когато дойдоха пазачите на дивеча.

Земеделецът беше жена – лейди Халим, вдовица с гъщеря. Земята от другата страна на планината принадлежеше на сър Джордж Джеймисън и това бе един

по-различен свят: инженери бяха пробили огромни дупки в склоновете на планината, канари от шлака, плод на човешки труд, загрозяваха долината, масивни вагони, натоварени с въглища, пореха пращия път, а потокът бе почернял от пепел. Там живееха близнаците – в селцето, наречено Хой, една дълга редица от ниски каменни къщи, които строго се извиваха нагоре по хълма като стълба.

Близнаците бяха огледалният вариант – мъжки и женски – на един и същ образ. И двамата имаха руси, почернели от прах коси и святкащи бледозелени очи. Бяха ниски и широкоплещести, със силни мускулести крака и ръце и имаха винаги собствено аргументирано мнение.

Споровете бяха семейна традиция. Техният баща е бил многостранен дисидент, жаген да спори с правителството, с църквата или с която и да е друга власт. Майка им работела за лейди Халим, преди да се омъжи, и подобно на много други работници се приравнявала с висшата класа. Една люта зима, когато мината била затворена поради експлозия, баща им починал от силикоза, която бе убила толкова много други миньори, а майка им се разболяла от пневмония и го последвала след няколко седмици. Споровете се подхващаха обикновено в събота вечер във всекидневната на мисис Уайгъл, най-близкото, приличащо на кръчма помещение в Хой.

Работниците и фермерите изповядваха възгледите на майка им. Те смятаха, че кралят е избран от Господа и затова трябва да му се подчиняват. Миньорите чува нови идеи. Джон Лок, както и другите философи, казваха, че една управленска власт би могла да дойде само със съгласието на хората. Тази теория определено допадна на Мак.

Малко от миньорите в Хой знаеха да четат, но майката на Мак можеше и той я убеди да ги учи. Тя беше научила и двете си деца, въпреки подмятанията на съп-

руга ѝ, който смяташе, че амбициите ѝ надхвърлят реалните възможности. Мак беше помолен от мисис Уайгъл да чете „Times“, „Edinburgh Advertiser“ и политически списания като радикалното „North Briton“. Вестниците бяха винаги остарели с по няколко седмици, понякога и с месеци, но мъжете и жените попиваха жадно и дословно речите, сатиричните атаки и съобщенията за стачки, протести и бунтове.

Мак написа писмото след споровете у мисис Уайгъл в събота вечерта.

Никой от миньорите не беше писал писмо преди и затова имаше дълги консултации за всяка дума. То бе адресирано до Каспър Гордънсън, лондонски адвокат, който пишеше статии във вестници, осмиващи правителството. Писмото беше поверено на Дейви Пач – еднокия амбулантен търговец – да го пусне и Мак се зачуди дали въобще ще стигне някога до адресата си.

Отговорът дойде вчера и това бе най-вълнуващото нещо, което някога му се беше случвало. Мак си помисли, че това ще промени живота му до неузнаваемост – би могло да го освободи.

Той жадуваше толкова отдавна да бъде свободен. Като дете завиждаше на Дейви Пач, който ходеше от село на село и продаваше ножове, конци и книги. Това, което беше най-привлекателно в живота на Дейви за Мак като дете, бе, че той можеше да стане сутрин рано при изгрев слънце и да си легне когато се измори. Още от седемгодишна възраст Мак беше събуждан от майка си пет минути преди часовникът да удари два сутринта и отиваше да работи в мината петнадесет часа, като свършваше работа в пет часа следобед. След това се довлчаше вкъщи, за да заспи често над вечерята си – овесена каша.

Мак вече не искаше да бъде амбулантен търговец, но все още жадуваше за различен живот. Той мечтаеше

да построи къща за себе си в долина като Хай Глен, на място, което да е негово, да работи от сутрин до зряч и да си почива през цялата нощ, бленуваше за свободата да лови риба в слънчев ден на място, където съомгата не принадлежи на земевладелеца, а на всички. И писмото в неговите ръце означаваше, че мечтите му можеха да станат реалност.

– Аз все още не съм сигурна, че трябва да го прочетеш на глас в църквата – каза Естер, докато вървяха през замръзналата планина.

Мак също не беше сигурен, но каза:

– Защо не?

– Ще имаш неприятности. Рачет ще е бесен.

Хари Рачет беше надзирателят, който управляваше мината от името на собственика.

– Той би могъл дори да каже на сър Джордж и тогава какво биха могли да ти сторят?

Той знаеше, че е права, и сърцето му се изпълваше с безпокойство, но това не го спря да продължи да спори с нея.

– Ако запазя писмото за себе си, то е безсмислено – каза той.

– Добре, можеш да го покажеш само на Рачет. Той може да те пусне да си отидеш тихо, без много шум.

Мак стрелна близначката с ъгъла на окото си. „Тя няма закостеняло мислене“ – помисли си той. Близначката изглеждаше по-скоро уплашена, отколкото решена да се бори, и Мак изпита привързаност към нея. Каквото и да се случеше, тя щеше да бъде на негова страна.

Той поклати глава равнодушно с навъсен поглед.

– Аз не съм единственият засегнат от това писмо. Има поне още пет човека, които биха искали да изчезнат оттук, ако знаеха, че имат такава възможност. И какво ще стане с бъдещите поколения?

Близначката го изгледа сурово.

– Ти може и да си прав, но това не е истинската причина. Искаш да се изправиш в църквата и да покажеш, че собственикът на мината е кривият.

– Не, не искам! – запротестира Мак. Замисли се за момент и се ухили. – Е добре, може и да има нещо вярно в това, което казваш. Слушали сме толкова много църковни служби, в които ни говореха да се подчиняваме на закона и да уважаваме по-добрите от нас. Сега откриваме, че те са ни лъгали през цялото време за единствения закон, който най-много ни стяга. Естествено, че искам да стана и да го извикам на глас.

– Не им давай повод да те наказват – каза тя разтревожено.

Той се опита да я успокои:

– Аз ще бъда толкова учтив и смирен, колкото е възможно. Едва ще ме познаеш.

– Смирен – каза тя скептично, – бих желала да го видя.

– Аз само ще кажа какъв е законът, как би могло това да е грешно?

– Това е непредпазливо.

– А, това било – заключи той. – Но аз ще го направя все пак.

Те прехвърлиха билото и се спуснаха наголу по широката страна обратно в Колпит Глен. Когато слязоха долу, въздухът стана по-топъл. Минута след това се показа и малката каменна църква, встрани от моста над мръсната река.

Близо до двора на църквата се бяха сгушили няколко къщурки на арендатори. Това бяха кръгли колиби с открит огън в средата на пода и с дупка в тавана, за да излиза димът – една-единствена стая, делена от хора и добитък през цялата зима. Къщите на миньорите, които се намираха нагоре по голямата близо до мините, бяха по-хубави, въпреки че и те имаха пръстени подове и торфени покриви. Всяка една от тях имаше огнище

и собствена камина, както и стъкло на малкото прозорче до вратата. Миньорите не бяха принудени да споделят жилището си с кравите. При все това гребните земеделци смятаха себе си за свободни и независими и гледаха на миньорите със снизхождение.

Но не колибите на селяните приковаха вниманието на Мак и Естер. Една затворена каляска с чудесен впряг от сиви коне стоеше пред вратата на църквата. Няколко госпожи с рокли с обръчи и кожени наметала излизаха, подпомогнати от пастора, крепейки модерните си дантелени шапки.

Естер докосна ръката на Мак и посочи към моста. Този, който яздеше наголу върху едър ловджийски кон с приведена от студения вятър глава беше собственикът на мината, притежателят на долината, сър Джордж Джеймисън.

Не бяха виждали Джеймисън тук от пет години. Той живееше в Лондон, на една седмица път оттук с кораб и две с карета. Хората казваха, че Джеймисън някога е бил обикновен търговец, който продавал свещи и пиетата в магазина на ъгъла, и нямало по-честен човек от него. Но скоро след това починал негов млад и бездетен роднина и Джордж наследил замъка и мините. На тази база той изградил бизнесимперия, която в момента се простира на такива невъобразимо различни места като Барбадос и Вирджиния. А сега вдъхваше толкова тежко уважение – барон, магистрат и член на градския съвет на Уапинг, отговорен за закона на градската част на лондонския бряг.

Сър Джордж очевидно правеше посещение в шотландското си имение, придружен от семейството си и някои гости.

– Е, това е то – каза Естер с облекчение.

– Какво имаш предвид? – попита Мак, при все че можеше да отгатне.

– Сега няма да можеш да прочетеш на глас писмото си.

– Защо не?

– Малачи Макаш, не бъди толкова глупав! – възкликна тя. – Не директно в очите на собственика!

– Напротив – каза той на инат, – това е още по-добре.

Лизи Халим отказа да отиде на църква с каретата. Това беше глупава идея. Пътят от замъка „Джеймисън“ беше неравен, изровен, а калните му колотовози бяха твърди като скала. Карането щеше да бъде ужасно неприятно, защото каретата трябваше да се движи със скоростта на пешеходец и пътниците щяха да пристигнат измръзнали и по всяка вероятност закъснели. Лизи настоя да язди до църквата.

Такова поведение, неприлично за жена, отчая майка ѝ.

– Как изобщо някога ще си намериш съпруг, ако винаги се държиш като мъж? – попита лейди Халим.

– Мога да си намеря съпруг, когато пожелая – отвърна Лизи и това беше вярно, мъжете се влюбваха постоянно в нея. – Проблемът е в това, да намеря някого, когото мога да изтърпя за повече от половин час.

– Проблемът е да намериш някого, който не се плаши лесно – измърмори майка ѝ.

Лизи се изсмя. И двете бяха прави. Мъжете се влюбваха в нея от пръв поглед, но след като откриеха какво всъщност представлява, се отдръпваха ужасени. Нейните коментари бяха скандализирали единбургското общество преди години. На първия си бал, говорейки на три възрастни вдовици, тя беше отбелязала, че високият шериф има дебел врат и вследствие на това репутацията ѝ никога не се подобри. През пролетта на миналата година майка ѝ я заведе в Лондон и я въведе в англий-

ското общество. Това беше истинско бедствие. Лизи бе говорила твърде високо, бе се смяла твърде много и открито се бе присмивала на префинените обноски и месните грехи на наконтените млади мъже, които се опитваха да ѝ се харесат.

– Така е, защото ти израсна без мъж в къщата – добави майка ѝ. – Това те прави твърде независима – каза тя и влезе в каретата.

Лизи вървеше по каменния път, който опасваше замъка „Джеймисън“ и водеше към конюшните от източната му страна. Баща ѝ беше починал, когато беше на три години и затова тя едва си го спомняше. Когато попита майка си какво го е убило, тя смотолеви „черният гроб“. Той ги беше оставил без пукнат грош и от години майка ѝ припечелваше по нещо от наема на имението „Халим“, чакайки Лизи да порасне и да се омъжи за богат мъж, който да реши техните проблеми. Сега Лизи беше на двадесет години и бе време да срещне съдбата си.

Това беше несъмнено причината, поради която семейство Джеймисън посещаваха шотландския си имот отново след толкова много години и поради което техни основни гости бяха братовчедите им – Лизи и майка ѝ, чиито дом бе само на десет мили оттук. Претекстът за тържеството беше двадесет и една годишнината на по-малкия им син Джей, но истинската причина бе, че те искаха да омъжат Лизи за по-големия – Робърт.

Мечтите на майката се сбъдваха, защото Робърт бе наследник на голямо богатство, а също така се сбъдваше и желанието на сър Джордж, който искаше да добави имението „Халим“ към земите на семейство Джеймисън. Робърт също беше доволен, ако се съгеше по начина, по който започна да обръща внимание на Лизи веднага, щом дойдоха, въпреки че бе трудно да се отгатне какво се върти в главата му.

Тя го видя да стои в двора на конюшната, докато чакаше да оседлаят коня му. Той приличаше на портрета на майка си, който висеше в хола на замъка – сериозна, спокойна жена, с чудесна коса и пронизателен поглед на светлите очи. Всичко му беше наред – не беше много грозен, нито дебел или слаб, не се смееше лошо и не пиеше твърде много, нито се обличаше натруфено. „Той е голям улов“ – каза си Лизи и реши, че ако той ѝ предложи женитба, тя най-вероятно ще приеме. Не беше влюбена в него, но знаеше задълженията си.

Лизи намисли да си поприказва с Робърт.

– Това наистина е много неразбираемо, да живееш в Лондон – каза тя.

– Неразбираемо? – отвърна той. – Защо?

– Оставяш ни без съсед.

Той стоеше в недоумение. Изглежда нямаше твърде развито чувство за хумор. Тогава тя обясни:

– Когато те няма, не остава жива душа между това място и Единбург.

Един глас зад нея отвърна:

– Освен стотици миньорски семейства и няколко селища на гребни земеделски стопани.

– Знаеш какво имам предвид – каза тя, обръщайки се. Мъжът, който ѝ говореше, беше непознат. С неподправената си директност тя попита:

– Както и да е, кой сте вие?

– Джей Джеймисън – каза той с поклон, – по-умният брат на Робърт. Как бихте могли да забравите?

– Ооо!

Тя бе чула, че е пристигнал късно снощи, но не го бе познала. Преди пет години той беше с няколко инча по-нисък, с пълки по лицето и с няколко рехави руси косъма по брадичката си. Сега беше станал по-красив. Той никога не бе проявявал ум и Лизи се съмняваше да се е променил.

– Спомням си те – каза тя, – познах те по надменността.

– Де да имах за подражание вашия пример за скромност и самообезличаване, мис Халим – избоботи той.

– Здравей, Джей – каза Робърт. – Добре дошъл в замъка „Джеймисън“.

Джей изведнъж придоби намръщен вид и отвърна:

– Зарежи собственическия тон, Робърт. Ти може да си по-големият син, но все още не си наследил нищо.

– Поздравления за двадесет и първия рожден ден – намеси се Лизи.

– Благодаря ти – отвърна Джей.

– Днес ли е?

– Да.

– С нас ли ще яздиш до църквата? – рече Робърт нетърпеливо.

Лизи изглеждаше омразна в очите на Джей, но гласът му прозвуча неутрално.

– Да, казах им да оседлаят един кон за мен.

– По-добре да тръгваме,

Робърт се обърна към конюшнията и извика:

– Ей, вие там, побързайте!

– Всичко е готово, сър – чу се груб глас отвътре и няколко минути по-късно оттам бяха изведени три животни – черно пони за лов, светлокестенява кобила и един сив скопен кон.

– Предполагам, че тези животни са наети от някой търговец на коне от Единбург – каза Джей. Тонът му беше критичен, но той се приближи до скопеното животно и го потупа по гривата, като го остави да подуши синьото му палто за езда. Лизи забеляза, че той се чувства комфортно сред конете и е запален по тях.

Тя се качи на гамското седло на черното пони и напусна двора в тръс. Джей, възседнал скопения кон, а Робърт – кобилата, последваха Лизи. Вятърът навяваше

суграшица право в очите ѝ. Снегът правеше пътя им суров, криеше коловози и дупки, дълбоки около фут, а понякога и повече, и това съсипваше конете.

– Хайде да яздим през гората. По-закътано е, а и земята не е толкова неравна – каза Лизи и без да чака съгласие, свърна коня от пътя и навлезе в старата гора.

Пътят под високите борове беше чист от храсти. Поточетата и мочурищата бяха дълбоко замръзнали и земята белееше. Лизи спеша понито в лек галоп. След секунди сивият кон я задмина. Тя вдигна глава и видя предизвикателната усмивка на Джей – той искаше да се състезават. Лизи нагаде вик и пришпори понито, което се втурна напред настървено.

Стрелкаха се между гърветата, като се навеждаха бързо под ниските клони, прескачайки легнали стволоче и прецапвайки шумно през потоците. Конят на Джей бе по-голям и би бил по-бърз в галоп, но късите крака на понито и лекото му тяло го правеха по-добре приспособено към този терен, благодарение на което Лизи гръпна напред. Когато тропотът на коня на Джей не се чуваше вече зад гърба ѝ, тя забави ход и спря на една полянка.

Скоро Джей се показа, но от Робърт нямаше и следа. Лизи предположи, че той е твърде чувствителен, за да рискува врата си в безсмислено надбягване. Двамата с Джей вървяха един до друг, спирайки гъха си. Топлината, която се отделяше от телата на конете, ги грееше.

– Искам да се състезаваме на равен терен! – рече Джей загъхано.

– Аз ще те бия, ако яздим възседнали коне! – каза тя.

Джей изглеждаше леко шокиран. Всички добре възпитани жени язدهа на гамско седло. Смяташе се за твърде вулгарно жена да язди на мъжко седло. Лизи приемаше това за глупаво и когато беше сама, яздеше като мъж.

Тя изгледа внимателно Джей с ъгъла на окомото си. Неговата майка, Елиша, втората съпруга на сър Джордж, беше руса кокетка и Джей бе наследил от нея сините очи и подкупващата усмивка.

– Какво правиш в Лондон? – попита го Лизи.

– Аз участвам в Третия легион на пехотинците – нотка на гордост се появи в гласа му и той добави, – току-що ме повишиха в капитан.

– Е, капитан Джеймисън, какво трябва да правите вие, смелите войници? – каза тя подигравателно. – Има ли в момента война в Лондон? Някакви врагове за убиване?

– Има доста работа около апашите.

Лизи изведнъж си спомни Джей като малък – едно посредствено момче побойник – и се зачуди дали той обича работата си.

– И как ги контролираш? – попита тя.

– Например чрез ескортиране на престъпници до бесилката и осигуряване на тяхната безопасност до изването на палача.

– Значи прекарваш времето си, убивайки англичани – като един истински шотландски герой?

Той явно нямаше нищо против да бъде гразнен и каза:

– Един ден бих желал да се оттегля и да отида в чужбина.

– Оооо, но защо?

– Никой не обръща внимание на по-малкия син в тази страна. Дори и прислужниците се спират само когато им дадеш заповед.

– И ти вярваш, че ще бъде по-различно другаде?

– Всичко е различно в колониите. Чел съм книги за тях. Хората са много по-свободни и семпли, вземат те за такъв, какъвто си.

– Какво ще правиш?

– Семейството ми има захарна плантация в Барбадос. Надявам се баща ми да ми я даде за двадесет и първия ми рожден ден като полагащ ми се дял, така да се каже.

Лизи дълбоко му завидя.

– Късметлия си – каза тя. – Няма нещо, което да желая повече от това, да отида в нова страна. Колко вълнуващо би било.

– Животът там е много суров – отвърна той. – Домашният комфорт би могъл да ти липсва – магазините, операта, френската мода и всичко друго.

– Не ми пука за тези неща – рече тя нагменно. – Мразя тези грехи. Искам да се обличам като мъж – с бричове, с риза и с ботуши за яздене.

Тя носеше рокля с кринолин и стегнат корсет.

Той се засмя и каза:

– Това може да е твърде много, дори и в Барбадос.

Лизи си помисли: „Ако Робърт обещае да ме заведе в Барбадос, ще се омъжа веднага за него.“

– Освен това имаш на разположение роби, които да ти вършат цялата работа – добави Джей.

Те изскочиха от гората на няколко ядра от моста нагоре по течението.

От друга страна на реката миньорите пълнеха църквата.

Лизи все още мислеше за Барбадос.

– Трябва да е доста странно да притежаваш роби и да можеш да правиш с тях каквото си искаш – каза тя. – Това не те ли кара да се чувстваш странно?

– Ни най-малко – отвърна Джей с усмивка.